

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne **27. ledna 2022** projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 25. listopadu 2021, č. j. 5 T 108/2021 – 194, podal

obžalovaný

a rozhodl o něm

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a zločinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, za které byl odsouzen podle § 325 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnáct) měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 36 (třicet šest) měsíců. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů v trvání 48 (čtyřicet osm) měsíců.
2. Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť proti němu včas, prostřednictvím svého obhájce, podal odvolání obžalovaný.
3. V písemném odůvodnění opravného prostředku *obhájce obžalovaného* specifikuje, že tento je směřován do té části výroku o vině, v níž byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání zločinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a do navazujícího výroku o trestu. Uvádí, že obžalovaný nesouhlasí s tím, že by se dopustil předmětného trestného činu, který je trestným činem úmyslným, byť ve formě úmyslu nepřímého, neboť v době zahájení jízdy nemohl vědět, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, a s takovým následkem ani nemohl být srozuměn. Namítá, že situace, ke které následně došlo, byla pro obžalovaného zcela nepředvídatelná. Připomíná, že obžalovaný řídil vozidlo, které bylo z hlediska možnosti zastavení běžným způsobem (použitím brzdové soustavy či parkovací brzdy) zcela nefunkční. Tento fakt potvrzuje i znalec ve znaleckém posudku č. [REDAKCE] který připustil pouze možnost zpomalení vozidla vlivem decelerace motoru. Obhájce také poukazuje na to, že z výpovědí zasahujících policistů vyplývá, že obžalovaný jel stále v pravém jízdním pruhu, aniž by změnil směr své jízdy. Dále upozorňuje, že pokud se obžalovaný i oba zasahující policisté vyjadřovali k různým okolnostem nastalým při předmětné události, jedná se pouze o jejich subjektivní a objektivně nepřezkoumatelné vnímání děje, což platí i pro odhady vzdáleností či časů, kde či kdy měl určitý konkrétní moment nastat. Za jediný objektivní a měřitelný důkaz proto obhájce obžalovaného považuje videozáznam dopravní kontroly pořízený kamerou policejního vozu. Z něho zdůrazňuje jednotlivé časové okamžiky, které mohou mít na hodnocení děje vliv a dovozuje, že obžalovaný za dobu 8 vteřin od použití červeného světla zasahujícím

policistou do doby projetí automobilu okolo policisty nebyl schopen při nefunkčním brzdovém systému vozidlo zastavit a je jen nereálnou fikcí soudu I. stupně, že by mohl zastavit prostřednictvím decelerace motoru. Soudu I. stupně vytýká, že při hodnocení děje v neprospěch obžalovaného nejnegativněji vyhodnotil skutečnost, že měl obžalovaný vozidlo před projetím okolo zasahujícího policisty zrychlit, avšak dle obhájce obžalovaného zvýšená akcelerace na pořízeném videozáznamu patrná není. Obhajoba zdůrazňuje, že ze záznamu je naopak patrné, že policista před automobilem rozhodně nijak neuskakuje, ale že poodchází volným krokem, tedy nejedná se o reakci odpovídající tomu, že by vozidlo směřovalo přímo na policistu. Obhájce obžalovaného v uvedené souvislosti uznává, že zrychlení vozidla potvrdili obžalovaný i zasahující policisté, ovšem jejich tvrzení se liší v tom, kdy přesně mělo ke zrychlení dojít. Zatímco obžalovaný v přípravném řízení uváděl, že zrychlil vozidlo v momentě, kdy projížděl kolem policisty, a v řízení před soudem tvrdil, že se tak stalo asi za 10 metrů po projetí okolo poškozeného, oba policisté shodně uvádějí, že ke zrychlení došlo ve vzdálenosti 30 metrů před zasahujícím policistou. Obhájce shrnuje, že i kdyby došlo ke zrychlení vozidla obžalovaným před projetím okolo policisty, stalo se tak v době, kdy se již policista nacházel mimo vozovku a obžalovaný ho tím pádem nemohl ohrozit. Uzavírá, že s ohledem na uvedené obžalovaný ani v nepřímém úmyslu neužil násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci policistů. Z výše uvedených důvodů proto *obhájce obžalovaného* závěrem navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil, obžalovaného uznal vinným pouze z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2, písmeno a) trestního zákonu, a uložil mu trest odpovídající pouze této právní kvalifikaci.

4. *Veřejné zasedání* o podaném odvolání, jehož se obžalovaný i jeho obhájce osobně účastnili, bylo před krajským soudem konáno dne 27. 1. 2022. *Obhájce obžalovaného* v jeho průběhu přednesl podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením, včetně totožného závěrečného návrhu. Obhájce dále pro průběh veřejného zasedání navrhl opětovné přehrání videozáznamu, zachycujícího průběh předmětné dopravní kontroly. Intervenující *státní zástupkyně* Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře naproti tomu označila napadený rozsudek za zákonný ve všech jeho výrocích. Poukázala na to, že soud I. stupně zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, zhodnotil veškeré rozhodné skutečnosti a na základě provedených důkazů učinil správné skutkové závěry, když se spolehlivým způsobem vypořádal i s obhajobou obžalovaného. Pokud jde o výrok o trestu, připomněla, že obžalovanému byl za dva trestné činy ukládán trest výchovný, konkrétně úhrnný trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu, a to v sazbě odnětí svobody 6 měsíců až 6 let, jehož výměra, stejně jako délka zároveň uloženého trestu zákazu činnosti, je adekvátní, odpovídající jak povaze trestné činnosti, tak osobě obžalovaného. Uzavřela, že pro průběh veřejného zasedání návrhy na doplnění dokazování nemá a navrhla odvolání obžalovaného podle § 256 trestního řádu zamítnout.
5. Poté bylo k návrhu obhajoby dokazování doplněno o *opětovné přehrání souboru FILE 210301-041159F*, na němž je zachycen průběh předmětné události, kdy policista vybavený reflexní vestou a červeným světlem se předepsaným způsobem pokusil zastavit příježdějící vozidlo, které řídil obžalovaný, ten však na danou výzvu k zastavení nereagoval a policista byl nucen před stále jedoucím vozidlem uhnout na pravou stranu vozovky.
6. Po takto doplněném dokazování jak obhájce obžalovaného, tak státní zástupkyně, odkázali na již učiněné konečné návrhy. Obhájce doplnil, že soud I. stupně odpovídajícím způsobem nevyhodnotil právě obsah shora uvedeného videozáznamu a nepřihlédl k zásadním skutečnostem, z něho vyplývajícím, jak je podrobně rozvedeno v písemném vyhotovení odvolání. Obžalovaný v rámci práva posledního slova zdůraznil, že se necítí být vinen úmyslným najížděním na policistu. Zdůraznil, že dělal, co mohl, aby vozidlo zpomalil, přičemž až poté, co projel kolem policisty, dostal strach a začal ujíždět. Jel však při kraji vozovky, co nejvíce to bylo

možné, a kdyby tam policista zůstal stát, vletěl by raději do pole. Určitě na zasahujícího policistu nenajížděl, neměl úmysl ho ohrozit.

7. Krajský soud poté ve smyslu ust. § 254 odst. 1 trestního řádu k odvolání obžalovaného přezkoumal rozsudek soudu I. stupně se zaměřením na napadenou část výroku o vině a navazující výrok o trestu, a přezkumu podrobil taktéž zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr, že podanému oprávněmu prostředku není na místě vyhovět, a to z důvodů rozvedených níže.
8. Předem nutno uvést, že odvolací soud neshledal nic, co by svědčilo o porušení *procesních norem*. Ve stručnosti lze konstatovat, že v průběhu celého řízení byla dodržena zákonem stanovená pravidla spravedlivého procesu. Ve věci bylo správně rozhodováno formou senátní, a soud I. stupně plně respektoval právo obžalovaného, jenž byl zastoupen též svým obhájcem (§ 36 odst. 3 trestního řádu), na jeho obhajobu. Obžalovanému byl v průběhu hlavního líčení poskytnut dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu i k důkazům o nich, a i v ostatních směrech byla okresním soudem plně šetřena jeho práva. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, tedy netrpí takovými vadami, jež by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a právo na obhajobu, a které by mohly negativně ovlivnit správnost a zákonnost rozhodnutí soudu I. stupně.
9. Co se týče *rozsahu dokazování*, krajský soud je toho názoru, že již okresní soud provedl dokazování v souladu s ust. § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy v rozsahu nezbytném k rozhodnutí, a že provedené důkazy představovaly dostatečný podklad, na jehož základě bylo možno zjistit skutkový stav věci, o kterém nevznikají důvodné pochybnosti. Jednotlivé důkazy, a to jak výslech obžalovaného, tak výpovědi zasahujících policistů, obsah kamerového záznamu a vypracované znalecké posudky, nalézací soud hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, tj. zcela v souladu se zásadou, zakotvenou v ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Své hodnotící úvahy a jejich výsledky následně vyjádřil v dostatečně podrobném odůvodnění rozsudku, v němž se vypořádal s veškerými rozhodnými aspekty projednávané věci i s námitkami obžalovaného, a zřetelně a výstižně vyložil, o které důkazy své rozhodnutí opírá a z jakých důvodů dospěl k závěru o vině obžalovaného oběma trestnými činy. Proto pokud jde o výhrady odvolatele týkající se skutkových zjištění a právních závěrů okresního soudu, odkazuje tímto krajský soud v první řadě na pregnantní odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuje a nad jeho rámec dodává pouze následující.
10. Nebylo sporu o tom, že obžalovaný dne 1. 3. 2021, před 4 hodinou ranní, kdy koncentrace metamfetaminu v jeho krvi činila 200 ng/ml, řídil ze [redacted] a zpět osobní automobil tov. zn. [redacted] který neměl funkční brzdy, a vozidlo řídil i přesto, že nemá platné řidičské oprávnění. Nebylo sporu ani o tom, že svou jízdou způsobil dopravní nehodu, když poté, co ujel před policejní hlídkou, pokračoval v jízdě po silnici č. [redacted] směrem od obce [redacted] načež ze silnice sjel vpravo na lesní cestu, kde po cca 30m nezvládl řízení a narazil přední částí vozidla do kmene stromu. Všechny tyto skutečnosti nepochybně vyplývají z provedeného dokazování a obžalovaným nebyly jakkoli rozporovány. Podstatou obhajoby obžalovaného je námitka, že tento ani v nepřímém úmyslu neužil násilí *v úmyslu působit na výkon pravomoci policistů*, když i pokud by vozidlo zrychlil ve vzdálenosti 30 metrů před zasahujícím policistou, s velkou pravděpodobností by se tak stalo až v době, kdy policista již nestál na původním místě, kde dával pokyn k zastavení, ale pohyboval se již u kraje vozovky, a obžalovaný jej tedy nemohl ohrozit. Proto se nemohl dopustit zločinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.
11. Ke zvolené obhajobě obžalovaného odvolací soud podotýká, že **objektem trestného činu násilí proti úřední osobě** podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku je **zájem na ochraně nerušeného výkonu pravomoci úředních osob** při plnění jejich úkolů. Pokud jde o úmysl pachatele, ten musí směřovat k tomu, aby úřední osoba buď svou pravomoc vůbec

nevykonala, nebo ji vykonala jinak, než ji zamýšlela vykonat předtím, než došlo k použití násilí. Násilí musí být použito v souvislosti s výkonem pravomoci úřední osoby, přičemž pachatel musí jednat s úmyslem ovlivnit výkon pravomoci úřední osoby, tedy užití násilí musí buď předcházet výkonu pravomoci, nebo k němu musí dojít při jejím výkonu. Zbraní ve smyslu § 325 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pak rozumí cokoli, čím je možno učinit útok důraznějším. Krajský soud považuje dále za nutné zmínit, že pro použití výše zmíněné právní kvalifikace není vyžadováno prokázání úmyslu pachatele do úřední osoby – v tomto případě policisty – skutečně najet a srazit jej, takový případ by bylo totiž třeba kvalifikovat mnohem přísněji. K naplnění znaků skutkové podstaty zločinu podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku není ani nutné, aby došlo k přímému fyzickému kontaktu mezi pachatelem, resp. jím užitou zbraní (v tomto případě vozidlem obžalovaného), a tělem napadené úřední osoby (zasahujícího policisty). Rozhodující je právě úmysl pachatele znemožnit policistovi provedení silniční kontroly a vytvořit si možnost ujetí z místa kontroly, tedy úmysl působit na výkon pravomoci úřední osoby (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 8 Tdo 57/2009, 8 Tz 27/2011 či 7 Tdo 1172/2019). Důkazy, které již nalézací soud ve věci provedl, přitom o takovém úmyslu obžalovaného i dle soudu odvolacího dostatečně svědčí. Byť obžalovaný popírá, že ještě než dojel k policistovi, který se jej snažil zastavit, jízdu zrychlil, a z videozáznamu není přesný okamžik zrychlení vozidla jednoznačně patrný, jak si odvolací soud ověřil, soud I. stupně oprávněně v tomto směru vycházel z výpovědi obou zasahujících policistů, které i krajský soud oproti obhajobě považuje za důkazy zásadní povahy. Svědecké výpovědi obou policistů je pak namístě označit za věrohodné, oba vypovídali v průběhu času shodně, jejich popis celé události je v podstatných bodech konzistentní a totožný. Naopak v postupně činěných výpovědích obžalovaného byly shledány poměrně podstatné rozpory, pokud jde o určení okamžiku zrychlení vozidla. Obžalovaný bezprostředně po nehodě uváděl, že si nic nepamatuje, poté v přípravném řízení vypovídal, že si **myslí**, že zrychlil až na úrovni policisty, resp. když jel vedle něj (viz č.l. 12 p.v. trestního spisu) a v hlavním líčení uvedl, že zrychlil až když byl kousek, cca 5 metrů, za policistou (viz č.l. 186 p.v. trestního spisu). Obžalovaný byl v rozhodný okamžik pod vlivem omamných látek (viz znalecký posudek z oboru zdravotnictví – odvětví toxikologie), věděl, že má jím řízené vozidlo problém s brzdami (viz výpověď obžalovaného, znalecký posudek z oboru doprava, odvětví doprava silniční), a přesto poté, co policisty zaregistroval a byl předepsaným způsobem vyzván k zastavení automobilu, nezačal vozidlo zpomalovat alespoň prostřednictvím decelerace motoru, *naopak před policistou, vykonávajícím svou pravomoc, zrychlil a zasahující policista musel před vozidlem, v němž je v tomto případě oprávněně sbledávána zbraň ve smyslu ust. § 325 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, ustoupit k pravé straně vozovky, aby se vyhnul střetu*. Právě tuto skutečnost krajský soud shledává rozhodující pro právní posouzení jednání a úmyslu obžalovaného. Obžalovaný poté pokračoval v nebezpečné jízdě, která nakonec skončila dopravní nehodou. Za cíl jeho jednání tak okresní soud oprávněně považoval právě působení na přítomné policisty, aby upustili od probíhající kontroly, která nebyla v jeho zájmu, neboť jak již bylo shora uvedeno, nacházel se pod vlivem omamných látek, řídil technicky nevyhovující vozidlo a nedisponoval platným řidičským oprávněním. Namítaná nefunkčnost brzd nemůže být důvodem pro vyvinění obžalovaného z předmětné trestné činnosti, neboť pokud by se obžalovaný mýlil kontrole podrobit, mohl nepochybně vozidlo zastavit vlivem decelerace motoru i v delší vzdálenosti za policisty. S ohledem na shora uvedená skutková zjištění soudu I. stupně považuje krajský soud i zvolenou právní kvalifikaci jednání obžalovaného nejenom jako přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, ale zároveň zločinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, za zákonnou a odpovídající ustálené judikatuře.

12. Poté, co odvolací soud plně akceptoval výrok o vině obžalovaného, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti i na *výrok o uloženém trestu*. Obžalovanému byl soudem I. stupně za oba trestné činy správně ukládán ve smyslu ust. § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody podle ustanovení, vztahujícího se na trestný čin nejpřísněji trestný, tedy dle ust. § 325

odst. 2 trestního zákoníku, se sazbou trestu odnětí svobody v rozmezí 6 měsíců až 6 let. Okresní soud pak správně dovodil, že pokud se na obžalovaného hledí jako na osobu dosud netrestanou, je zcela namístě mu ukládat trest výchovný, tedy trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Krajský soud doplňuje, že i předchozí již zahlazená trestná činnost obžalovaného souvisela s požíváním omamných látek, a pokud obžalovaný již tyto neužívá, jak sám uvádí, a užívat je znovu nezačne, jsou jeho možnosti nápravy nepochybně vysoké. Pokud pak jde o výměru trestu odnětí svobody (18 měsíců) a délku stanovené zkušební doby (36 měsíců), v těchto okresech soud zohlednil veškeré obžalovanému polehčující i přitěžující okolnosti, vzal v úvahu postih obžalovaného za předchozí přestupkové jednání, jakož i to, že spáchal více trestných činů v době nouzového stavu, na druhou stranu neopomněl vzít v úvahu i reálně vzniklé následky trestné činnosti a vyjádřenou lítost obžalovaného nad jeho trestným jednáním, proto proti nim nelze mít námitky. V odstavci 22 napadeného rozhodnutí pak nalézací soud dostatečně podrobně rozvedl i své úvahy, jimiž se řídil při ukládání trestu zákazu činnosti obžalovanému, a je zřejmé, že i při stanovení jeho výše (48 měsíců) vzal v úvahu veškerá rozhodná hlediska, která je třeba hodnotit ve smyslu ust. § 73, § 38 a následujících trestního zákoníku. Odvolací soud tedy v tomto směru zcela odkazuje na pregnantní odůvodnění napadeného rozsudku, neboť se s ním plně ztotožňuje.

13. Z uvedených důvodů krajský soud podle § 256 trestního řádu odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl.
14. *Závěrem krajský soud obžalovaného upozorňuje na ust. § 83 odst. 1 trestního zákoníku, dle kterého pokud obžalovaný ve zkušební době podmíněného odsouzení povede řádný život, vysloví soud, že se osvědčil. Pokud se však dopustí další trestné činnosti, přestupkového jednání či poruší jemu uložený zákaz řízení motorových vozidel, bude soudem rozhodováno o tom, že se trest původně podmíněně odložený vykoná, a je tedy zcela na obžalovaném, která z těchto dvou variant se v budoucnu uplatní. V případě trestu zákazu činnosti je pak možno po výkonu poloviny tohoto trestu požádat o podmíněné upuštění od výkonu jeho zbytku (§ 90 odst. 1 trestního zákoníku).*

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c trestního řádu, § 265e odst. 1 trestního řádu), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 trestního řádu).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch

obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1,2 trestního řádu).

Tábor 27. ledna 2022

Mgr. Milena Vránková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

Alice
Srbová

Digitačně podepsal
Alice Srbová
Datum: 2022.02.03
12:35:43 +01'00'

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27.01.2022. Připojení doložky provedla Věra Cášková dne 14.02.2022.